

ΛΗΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΑΙΔΙΟΜΕΝΗ

ΕΤΟΣ ΚΒ'. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ, 1889. ΑΡΙΘ. 284.

Συνδρ. 27ηλ. ἐν Ἑλλάδι Δρ. 1.
» » » Ἐξωτερικῶ φρ: 2.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Ἐφ' ὁδῷ Σταδίου ἀριθ. 39.

Ἐξ οὐδένα, πλὴν τῶν τακτικῶν ἀναποκριτῶν, στέλλεται ἡ Ἐφημερίς τῶν Παίδων ἄνευ προσηλωμῆς.

Δ Α Γ Ω Ν.

Δαγών εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ ἐθνικοῦ θεοῦ τῶν Φιλι-
στῶν ἐν Γάζῃ καὶ Ἀσκάλῳ. Ὀνόμασθη δὲ Δαγών,
διότι ἐφεύρε, κατὰ τὸν Φίλωνα Βιβλίον,
τὸν οἶτον καὶ τὸ ἀροτρον — ἐξ οὗ καὶ
ἐκαλεῖτο καὶ Ζεὺς Ἀρότριος, ἤτοι τῆς
γεωργίας — παράγεται δὲ ἡ λέξις Δα-
γών ἐκ τινος Φοινικικῆς λέξεως, ἣτις
σημαίνει ἰχθύς. Συνίσταται κατὰ τὸ
κάτω ἡμισυ τοῦ σώματος ἐξ ἰχθύος καὶ
κατὰ τὸ ἄνω ἐξ ἀνδρός, ὅπως φαίνεται
καὶ ἐν τῇ προκειμένῃ εἰκόνι.

Δαγών.

Ἡ ἰχθυολατρεία δὲν ἔλαβε τὴν ἀρ-
χὴν τῆς παρά τοις Φιλισταίοις ἢ τοις
Φοινίει, ἀλλ' ἐν Ἀσσυρίᾳ παρά τοις
Βαβυλωνίοις, εἰς τὰ μνημεῖα τῶν ὁποίων
ἀπαντῶνται παραστάσεις τοιοῦτου θεοῦ
ὑπὸ τὸ ὄνομα Ὠδάκων, παίζοντος ἐν
τῇ θαλάσῃ περικυκλωμένου ὑπὸ ἰχθύων καὶ θαλασσιῶν
ζῴων. Λέγεται ὅτι ἀνέδυσεν ἐκ τῆς θαλάσσης, καὶ ὅτι
ἐγένετο εἰς τῶν μεγάλων εὐεργετῶν τῆς ἀνθρωπότη-
τος, διότι ἐδίδαξεν αὐτοὺς τὴν χρῆσιν τῶν γραμμάτων,
τὰς τέχνας, τὴν θρησκείαν καὶ τὴν γεωργίαν.

Εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Σαμφών ἀναφέρεται τὸ θ-

νομα τοῦ Θεοῦ Δαγών, ἐν σχέσει μὲ τὸν ναόν, τὸν
ὁποῖον ὁ Σαμφών ἀνέτρεψεν ἐν Γάζῃ, ὅπως ἀναγινώ-
σκουμεν εἰς τὸ Βιβλίον τῶν Κριτῶν κεφ. 15'. 21, 31.

Ὁ Βερόσοσ ἱστορεῖ ὅτι οἱ Βαβυλωνιοὶ εἶχον παρά-
δοσίν τινα, κατὰ τὴν ὁποίαν εἰς αὐτὴν τὴν ἀρχὴν τῆς
ἱστορίας τῶν θαυμαστόν τι ἐν, καλού-
μενον Ὠάννης, ἔχον ἐλον τὸ σῶμα
ἰχθύος, τὰς δὲ χεῖρας, τοὺς πόδας καὶ
τὴν κεφαλὴν ἀνθρώπου, ἀνέδυσεν ἐκ τῆς
Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, ἐφάνη εἰς τὴν Βα-
βυλωνίαν καὶ ἐδίδαξε τοὺς ἀγρίους κατ-
οίκους αὐτῆς τὴν χρῆσιν τῶν γραμμά-
των, τέχνας, θρησκείαν, νόμους, καὶ γε-
ωργίαν. Κατὰ μακρὰς δὲ περιόδους ἐτῶν
ἀνεφάνησαν κατόπιν ἄλλα ὄντα ὅμοια
πρὸς τὸν Ὠάννην καὶ ἐδίδαξαν τοὺς κατ-
οίκους τὰ αὐτά, τὰ ὁποῖα καὶ τὸ πρῶτον
ἐν, ἀλλὰ μᾶλλον λεπτομερῶς καὶ ἐμδρι-
θῶς. Τὸ τελευταῖον τῶν ὄντων τούτων
ἐκαλεῖτο Ὠδάκων, τὸ ὄνομα τοῦτο

φαίνεται ὅτι ἐγένετο κατὰ παραφθορὰν ἐκ τοῦ Δ α γ ὶ ν.
Ὁ ναός τοῦ Δαγών ἐν Ἀσχὸλ κατεστράφη ὑπὸ
τοῦ Ἰωνάθαν, ἀδελφοῦ τοῦ Ἰούδα τοῦ Μακκαβαίου
περὶ τὸ ἔτος 148 π. Χ.

Τοιαύτῃ ἡ ἱστορία τοῦ Δαγών, ἐξ οὗ παρήχθη πιθα-
νῶς παρά τοις Ἑλλησίν ἢ μυθολογία τῶν Γοργόνων

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΔΙΑ ΒΟΗΘΕΙΑΝ.

Ὁ Ἰησοῦ, στοὺς κόλπους σου κάμῃ με νὰ πετάξω.
Σὺ τὴν ψυχὴν μου ἀγαπᾷς, γιὰ σὲ θὰ τὴν φυλάξω.
Ἡ τρικυμία ἂν διαρκῆ καὶ κύματ' ἂν ὀρμησι,
Καὶ τότε αἱ ἐλπίδες μου εἰς σὲ θὰ πτερωθῶσι.

Πᾶσάν μου τὴν βοήθειαν ἐκ σοῦ ἀπολαμβάνω,
Θεὸς εἰς τὴν ἀπροστάτευτον τὴν κεφαλὴν μου ἄνω
τὴν σκέπην τῶν πτερυγῶν σου ὅτι δὲν ἔχω ἄλλην
Πλὴν σοῦ ἐδῶ καταφυγὴν, εἰς τὴν τοῦ κόσμου ζάλην.

Σὺ εἶσ' ἡ μόνη μου ἐλπίς, σὺ ἡ ἀπαλλαγὴ μου,
Καὶ ἀπὸ σοῦ ἐξήρτηται Κύριε ἡ ψυχὴ μου.
Μὴ παραδύψης με Θεέ, ὦ! μὴ με παραδύψης,
Ἄλλα μὲ βλέμμα εὐμενὸς σεμὲ νὰ ἐπιβλέψης,

Χύνων εἰς τὴν καρδίαν μου θείαν παραμυθίαν,
Μ' ἄκραν σου συγκατάβασιν καὶ θείαν εὐσπλαχνίαν.
Κρύψον με, Σῶτερ, κρύψον με ἕως οὗ νὰ παρέλθῃ
Τοῦ βίου μου ἡ θύελλα, μὴ βλάβῃ μοι ἐπέλθῃ!

Ὁδήγησόν μ' εἰς θεῶν σου λιμέν' ἐν εὐφροσύνῃ,
Καὶ τέλος σὺ τὸ πνεῦμά μου παράλαβ' ἐν εἰρήνῃ.

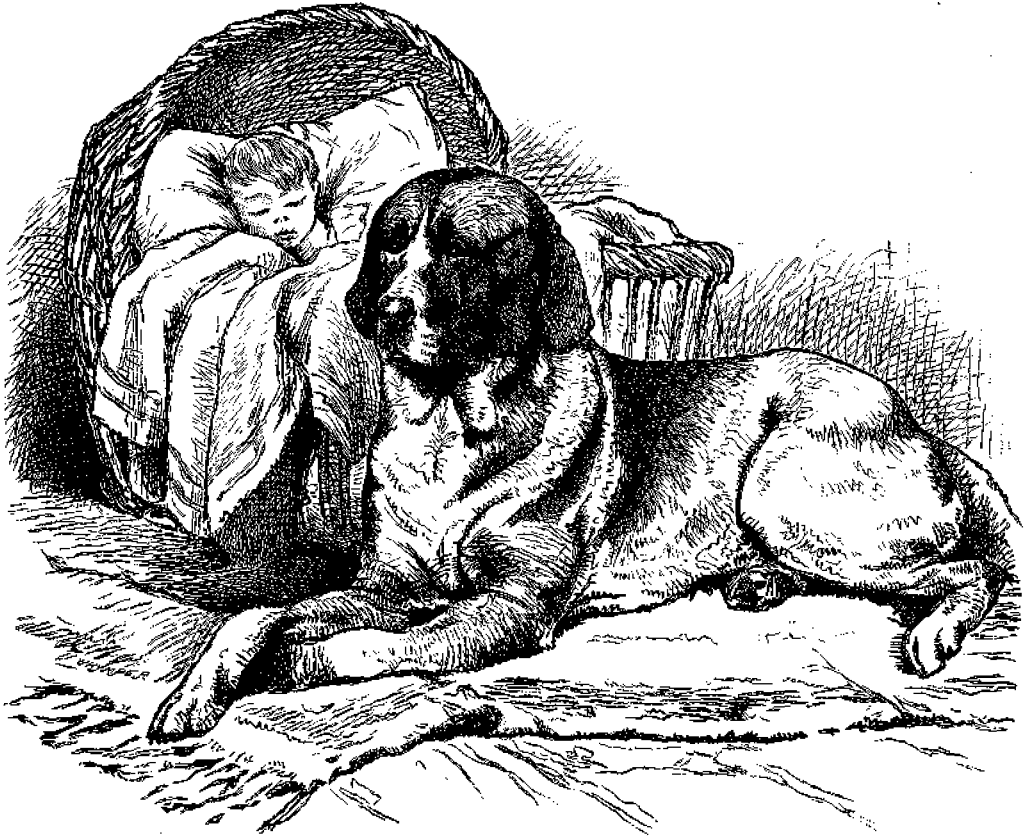
— Τὸ μέγιστον συνάλλαγμα, ὅπερ ποτὲ ἐξηργυρώθη εἰς
τὸν ἐμπορικὸν κόσμον, παρουσιάσθη ἐσχάτως ἐν Νέα Ἰόρκῃ,
εἰς τὴν αὐτῆσι Κεντρικῇ Πιστωτικῇ Τράπεζᾳ, διὰ ποσὸν
3,950,000 ταλλήρων, ἤτοι 19,750,000 φράγκων, ἅτινα
πρὸς δρ. 1,20 κάμνονυσχεδὸν 25,000,000 δραχμῶν!

Ο ΦΥΛΑΞ ΚΥΩΝ.

"Ήσυχα κοιμάτ' ὁ Νίκος· τὸ ξανθὸν του κεφαλάκι
Καὶ τὸ τρυφερὸ κορμὶ του ἐλαφρά, ἐλαφρὰ στηρίζει
Σ' τὰ κατάλευκα σενόβνια· σὲ ἀπαλὸ προσκεφαλάκι
Καὶ ὁ ἄγγελός του μόνος σιγανὰ τὸν νανουρίζει.

ἴδετε πῶς ἡ ἀθώοτης 'στὸ καθάρρο μέτωπό του
Ζωγραφίζεται καὶ γὰρ γύρω, γύρω του σκορπάει,
Κι' ἄδολη χαρὰ πῶς λάμπει 'στὸ φρασάτο πρόσωπόν του.
"Ονειρο γλυκὸ θὰ βλέπῃ κ' ἐλαφρὰ χαμογελάει.

Ο ΦΥΛΑΞ ΚΥΩΝ.

"Ολομόναχο τὸ βρέφος μεσ' 'στην κούνια του πλαγιάζει,
Τὸ γλυκὸ του χαμογέλιο ὅμως βλέπει· μάτι ἕνα
Σύντροφος πιστὸς καὶ φίλος με ἀγάπη τὸ κινεῖται
'Σὰν νὰ λέγῃ «Σὺ κοιμήσου, ἀγρυπνῶ ἐγὼ γιὰ σένα.»

Μ' ἀφοσίωσι μεγάλη, με προσεκτικὸ τὸ μάτι
'Ο μεγάλος οὗτος σκύλος ἐσπλωμένος κάτω μένει
Τὸν μικρόν του τὸν ἀφέντην εἰς τὸν ὕπνον του φυλάττει
Κ' ἐκ τοῦ ἔργου τῆς νὰ ἔλθῃ ἡ κυρά του περιμένει.

ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΑ ΧΡΥΣΟΒΕΡΓΗ.

Η ΑΠΗΧΗΣΙΣ ΜΑΣ.

Ἡμεῖς τὶ μετέβη μίαν πρωίαν εἰς ἕν δάσος διὰ τὴν
συνάχην κάστανα ἐνῷ δὲ βούναζεν, τῷ ἔφάνη ὅτι ἦκουσε
φωνήν. «Τί εἶναι;» ἐφώναζεν εἰς ἀπάντησιν.

»Τί εἶναι;» ἀνταπήντησεν ἡ φωνή.

Τὸ παιδίον νομίσαν ὅτι τὸν περιπαίζει τις, «Σὲ
μισῶ!», ἐφώναζε με ὀργήν. «Σὲ μισῶ!», ἀπεκρίθη ἡ φωνή.
«Θὰ σὲ κτυπήσω!», ἐπρόσθεσε τὸ παιδίον. «Θὰ σὲ
κτυπήσω!», ἀπεκρίθη ἡ φωνή.

Τὸ παιδίον μὴ βλέπον κανένα, ἐξωργίσθη ἔτι περισ-
σότερον καὶ ἀφίκε τὰ κάστανα καὶ ἔτρεξε πρὸς τὴν
μητέρα του, λέγον, «Μαμά, κάποιος εἰς τὸ δάσος μοι
εἶπεν ὅτι με μισεῖ καὶ ὅτι θὰ με κτυπήσῃ» κλ.

«Τὸ πταίσμα εἶναι ἰδικόν σου, τέκνον μου εἶπεν, ἡ
μητέρα. Πήγαινε ὀπίσω εἰς τὸ δάσος καὶ φώναζε, «Σὲ

ἀγαπῶ!» καὶ θὰ ἴδῃς ποίαν ἀπάντησιν θὰ λάβῃς. Ἡ
φωνή, τὴν ὁποίαν ἦκουσας δὲν εἶναι φωνὴ ἄλλου τινός,
ἀλλὰ ἡ ἀπήχησις τῆς ἰδίας σου φωνῆς. Ἄς σὲ διδά-
ξῃ ἕν ὥρασιον καὶ ὠφέλιμον μάθημα, ὅτι δηλ. κατὰ
τὸν τρόπον, με τὸν ὁποῖον ὁμιλεῖς καὶ φέρεσαι εἰς
τὸν κόσμον, θὰ ὁμιλοῦν καὶ θὰ φέρωνται καὶ οἱ ἄλλοι
πρὸς ἐσέ. Φέρου λοιπὸν πάντοτε με ἀγάπην καὶ θέ-
λεις ἀπολαμβάνει ἀγάπην παρὰ πάντων.

— Ἀγγλικὸν τι ἀμυδρῶν, ἐνασχολούμενον εἰς ὑδρογραφί-
κας ἐργασίας, ἔκαμεν ἐσχάτως δύο πολὺ βαθεῖας καταμετρήσεις
εἰς τὸν Νότιον Εἰρηρικὸν Ὠκεανόν. Τὴν μίαν ἐκ 25,770 ἀγ-
γλικῶν ποδῶν (=9306 μέτρα γαλλικά), τὴν ἄλλην ἐκ 26580
ποδῶν (=9598.33 μέτρα). Ἀλλὰ τὸ μέγιστον θαλάσσιον βά-
θος, τὸ μέχρι τοῦδ' ὕψους, ἐμετρήθη ὑπὸ Ἀμερικανικοῦ πο-
λεμικοῦ πλοίου, παρὰ τὴν ΒΑ παραλίαν τῆς Ἰαπωνίας, ἤτοι δι'
10,086 μέτρα!

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ.

Ὁ Ἰωάννης, ὁ ἑπονομασθεὶς Χρυσόστομος ἕνεκα τῆς μεγάλης εὐγλωττίας καὶ τῆς γλυκύτητος τῶν λόγων του, εἶναι εἰς τῶν ἐπιφανῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Ἐγεννήθη τὸ 347 ἔτος μ. Χ. ἐν Ἀντιοχείᾳ, ὑποκατροσειδωλολάτρου καὶ μητρὸς χριστιανῆς. Μόλις ἐγεννήθη, καὶ ὁ πατὴρ του Σεκοῦνδος, ἀνὴρ ὑψηλῆς τάξεως, ἀπέθανεν, ὥστε ἡ ἀνατροφή του ἔμεινεν εἰς τὰς χεῖρας τῆς εὐσεβοῦς μητρὸς του Ἀνθοῦσης. Πῶς δὲ τὸν ἀνέθρεψεν αὐτή, φαίνεται ἐκ τῆς εὐσταθείας τῆς εὐσεβοῦς καὶ ἀγίας ζωῆς τοῦ υἱοῦ της.

Ἡ μήτηρ τοῦ Χρυσόστομου ἦτο ὄχι μόνον εὐσεβῆς γυνή, ἀλλὰ καὶ ἱραστῆς τῆς κοσμικῆς παιδείας καὶ ἐπόθει νὰ ἰδῇ τὸν μονογενῆ υἱὸν της ἀνδρα πεπαιδευμένον, δυνάμενον καὶ διὰ τῆς παιδείας του νὰ ὑπερασπισθῆ καὶ κηρύξῃ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Κυρίου της Ἰησοῦ. Ἐπειδὴ δὲ οὔτε σχολεῖα οὔτε διδάσκαλοι μεγάλοι μεταξὺ τῶν χριστιανῶν εἶχον εἰσέτι ἀναφανῆ, ἠναγκάσθη νὰ θέσῃ αὐτὸν ὑπὸ τὴν διδασκαλίαν Ἐθνικοῦ φιλοσόφου.

Ἐπῆρχε δὲ τότε διάσημος ἀνὴρ καλούμενος Λιβάνιος, δεινὸς περὶ τὴν κοσμικὴν σοφίαν, ἀλλὰ καὶ μέγας συνήγορος τῆς ειδωλολατρίας. Εἰς τοῦτον ἀπεφάσισεν ἡ Ἀνθοῦσα νὰ στείλῃ τὸν Ἰωάννην ἔχουσα ἀκράδαντον πίστιν εἰς τὴν βοή-

θειαν τοῦ Θεοῦ, καὶ εἰς τὰς ἀρχάς, τὰς ὁποίας αὐτὴ ἐνεφύτευεν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ υἱοῦ της, ὅτι δὲν θὰ ἐκλονεῖτο ἡ πίστις του. Καὶ πράγματι δὲν ἐψεύσθησαν αἱ ἐλπίδες της, διότι ὁ Ἰωάννης διήκουσε τῶν μαθημάτων τοῦ Λιβανίου χωρὶς νὰ ἐπιρρασθῆ ποσῶς ὑπὸ ἐπιχειρημάτων του κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν φιλοσοφικῶν καὶ ῥητορικῶν σπουδῶν του, ἀντὶ νὰ ἐπιδοθῆ εἰς αὐτὰς, ἐπροτίμησε τὸ τοῦ Ἱεροκλήρου ἐργον. Ὄθεν βαπτισθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου Ἀντιοχείας Μελετίου τῷ 369 προχειρίσθη πρῶτον μὲν Ἀναγνώστης. Τὸ ἔργον τοῦτο ἐξηκολούθησεν ἐπὶ τινα ἔτη, ὅταν δὲ ὁ Μελέτιος ἀπέθανεν καὶ ἡ ἐν Ἀντιοχείᾳ Ἐκκλησία ἐζήτησε νὰ θέσῃ αὐτὸν εἰς τὸ ἐπισκοπικὸν ἀξίωμα, οὗτος ἠρνήθη καὶ

Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος.

ἀπέσύρθη εἰς μίαν μονήν, ἐνθα ἔμεινε σπουδάζων τὰς Γραφὰς ἑπτὰ ἔτη—μέχρι τῶν ἡμερῶν τοῦ νέου Ἐπισκόπου Φλαβιανοῦ, ὅστις βλέπων τὴν εὐσέβειαν καὶ ἱκανότητα τοῦ Ἰωάννου προχειρίσεν αὐτὸν Ἱεροκλήρου Ἀντιοχείας, καὶ ἐνταῦθα ἡ εὐγλωττία καὶ οἱ διδασκτικοὶ του λόγοι προσεκτίσαντο εἰς αὐτὸν τὴν ἐπωνυμίαν Χρυσόστομος.

Τόσον μεγάλη καὶ παγκοσμία ἐγένετο ἡ φήμη τοῦ ἀγίου τούτου ἀνδρός, ὡς εὐσεβοῦς καὶ εὐγλωττοῦ Ἱεροκλήρου, ὥστε κενωθεῖς τῆς θέσεως τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὁ αὐτοκράτωρ, καθ' ὑπαγόρευσιν τοῦ πρωθυπουργοῦ

του Εὐτροπίου ἀνέδειξεν αὐτὸν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως, ὅπου μεταβάς κατέστη μετ' ὀλίγον ὁ ἀγαπητὸς καὶ λατρευτὸς καὶ τοῦ λαοῦ καὶ τῶν εὐσεβῶν κληρικῶν.

Ἄνθρωπος εὐσεβὴς καὶ διδακτικὸς, στηλιτεύων τὴν κακίαν ὅπουδήποτε τὴν εἶλεπε καὶ προτρέπων πάντας εἰς μετάνοιαν καὶ πίστιν, δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ φθονηθῆ καὶ διωχθῆ ὑπὸ τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων, ἰδίως ὑπὸ τῶν κληρικῶν, οἵτινες ἐπεδίωκον κοσμικὰς ἀπολαύσεις καὶ συμφέροντα, καὶ τοὺς ὁποίους ἐπετίμα καὶ ἐστιγματίζει μετὰ παρρησίας καὶ θάρρους ὄντως χριστιανικοῦ.

«Βλέπω, — εἶπέ ποτε, — τὴν Ἐκκλησίαν κειμένην ὡς νεκρὸν σῶμα, εἰς τὸ ὁποῖον βλέπομεν μόνον τὸ σχῆμα τοῦ ἀνθρώπου, οὐχὶ δὲ καὶ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον. Οὕτω καὶ τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας ἔχουσι τὸ πρόσημα τῆς πίστεως, ἀλλ' ἡ ζωὴ ἐλλείπει!»

Τελευταῖον οἱ ἐχθροὶ τοῦ προσεταιρισάντες εἰς ἑαυτοὺς καὶ τὴν αὐτοκράτειραν Εὐδοκίαν, τῆς ὁποίας τὴν κακὴν ζωὴν ἐστηλίτευεν ἐπ' ἐμβανος, κατόρθωσαν νὰ ἐξορίσουν αὐτὸν εἰς τὴν πόλιν Πίτυον, κειμένην εἰς τόπον παράλιον τοῦ Πόντου παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ Καυκάσου. Τόσον δὲ κατεσκευασμένη ἦτο ἡ πορεία του, ὥστε μὴ δυναθεῖς νὰ ἀντιέξῃ ἀπέθανε καθ' ὁδὸν τὸ ἔτος 407 μ. Χ. ἐν ἡλικίᾳ 60 ἐτῶν.

Η ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΑ ΤΗΣ ΙΑΠΩΝΙΑΣ ΤΟΚΙΟ.

Τὸ Τόκιο συγκαταλέγεται μεταξύ τῶν μεγαλόπολεων τοῦ κόσμου, διότι περιέχει 1,250,000 ψυχάς. Ἡ περιοχή τῆς πόλεως εἶναι σχεδὸν κυκλική, ἡ δὲ διάμετρος αὐτῆς περὶ τὰ 10 μίλια. — Αἱ ὁδοὶ τῆς εἶναι βραχεῖαι καὶ συχνὰ ἄτακτοι. Εἶναι προσεὶ στεναί, καὶ ἐξαιρουμένης μιᾶς, δὲν ἔχουσι πεζοδρόμια, τὰ δὲ ὄχηματα καὶ οἱ πεζοὶ ὁδεύουσιν ἀναμιξί. Μόνον δύο ἢ τρεῖς ὁδοὶ εἶναι λιθόστρωτοι, αἱ δὲ οἰκίαι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον συνίστανται ἐξ ἑνὸς ἢ τοῦ πολὺ δύο πατωμάτων, βλέπουσι δὲ πρὸς τὴν ὁδόν.

Ἐντὺς τῶν θυρῶν καὶ παραθύρων μεταχειρίζονται γύρω κινητὰ χωρίσματα, τὰ ὁποῖα τὴν ἡμέραν βᾶλλονται κατὰ μέρος, ὥστε δλύκληρον τὸ ἐσωτερικὸν τῆς οἰκίας φαίνεται ἐκ τῶν ἐξωθεν.

Εἰς τὰ ἐμπορικὰ ὑπάρχει στενὸν τι μέρος, τὸ ὁποῖον χρησιμεύει διὰ τοὺς ἀγοραστὰς νὰ παῶσιν ἐπ' αὐτοῦ μετὰ τὰ ὑποδήματα εἰς τοὺς πόδας των, ἐνῶ κάμνουσι τὰς ἀγοράς των. Πρὸς τὰ ἐσω δὲ τοῦ μέρους τούτου, ὑπὲρ τὸν ἕνα πόδα ὑψωμένον εἶναι τὸ πάτωμα, τὸ ὁποῖον ἐκτείνεται καθ' ὅλον τὸ ἐμβαδὸν τοῦ καταστήματος καὶ εἶναι κε-

καλυμμένον μετὰ φάθας. Εἰς τὸ μέρος τοῦτο δὲν ἐπιτρέπεται νὰ πατήσῃ τις, ἂν μὴ πρῶτον ἐκβάλῃ τὰ ὑποδήματά του, καὶ φορέσῃ τὰ συρτά, τὰ ὁποῖα ὁ ἔμπορος ἔχει πρόχειρα διὰ τοὺς πελάτας του. Εἰς τὸ μέρος τοῦτο οἱ ἀγορασταὶ κάθονται ἔμπροσθεν τοῦ ἐμπορίου καὶ ἐξετάζουσι καὶ ἐκλέγουσι τὰς ὁποίας θέλουσι νὰ ἀγοράσουν πραγματείας.

Αἱ οἰκίαι καὶ αὐτῶν τῶν μετρίως καταστάσεως πολιτῶν ἔχουσι μικρὸν τινα κῆπον, εἰς τὸν ὁποῖον καλλιεργούνται τὰ ἐγγώρια ἄνθη μετὰ πολλὴν φιλοκαλίαν.

Τὰ δημόσια κτίρια ἐκτίζοντο μέχρι τοῦδε ἐκ ξύλου, ἤδη ὁμως ἀντικαθίστανται διὰ πετρινῶν καὶ μαρμαρινῶν.

Τὸ παλάτιον τοῦ αὐτοκράτορος κεῖται ἐν τῷ μέσῳ τῆς πόλεως, εἶναι δὲ περικυκλωμένον ὑπὸ παχέος καὶ ὑψηλοῦ τείχους, περιβαλλομένου ὑπὸ βαθείας αὐλακος, 100 ποδ. τὸ πλάτος. Τὸ τείχος εἶναι κατεσκευασμένον ἐκ λίθων πελεκητῶν, τεθειμένων ἐπ' ἀλλήλων ἄνευ πηλοῦ — ἡ ἀσθέστου — εἶναι εἶδος ξηρολιθίου. — Ἀπέφυγον δὲ τὴν χρῆσιν τοῦ πηλοῦ ἐπίτηδες ὅπως διαφυλαξῶσι τὸ τείχος ἀπὸ τῶν σεισμῶν, οἱ ὁποῖοι εἶναι συχνοί. Ἡ ἀλήθεια τούτου ἀπεδείχθη ἐν ἔτει 1842 καὶ ἐν Μάνῃ, ὅτε συνέβη σεισμὸς τρομερὸς καὶ κατεδάφισεν ἢ διέρρηξε πάσας τὰς ἀσθεστοκτίστους οἰκίας, δὲν ἐβλάψε δὲ τὰς ξηρολιθίνας.

Ὁ χώρος ὁ κατεχόμενος ὑπὸ τῶν ἀνακτόρων, τῶν κήπων των καὶ τοῦ τείχους τούτου εἶναι περίπου 30 μιλίων. Τὸ ὕψος τοῦ τείχους τούτου εἶναι ἀπὸ 20—30 ποδ. καὶ στηρίζεται ἐσωθεν ὑπὸ προχωμάτων, ἀνερχομένων πολλάκις ὑπὲρ ἄνω καὶ αὐτοῦ τοῦ τείχους καὶ σχηματιζόντων ὁδοὺς ἡλιακοῦ (ταράτσας). Ἐντὸς τοῦ περιβάλλου τούτου εἰς οὐδένα ἄλλον ἐπιτρέπεται νὰ κατοικῆ εἰμὴ εἰς τὸν αὐτοκράτορα καὶ τὴν αὐλὴν αὐτοῦ.

Ὁ βοτανικὸς κήπος τοῦ Τοκίου εἶναι εἰς τῶν ὀρειωτάτων κήπων τοῦ κόσμου ὡς πρὸς τὴν τοποθεσίαν, τὴν ποικιλίαν τῶν δένδρων, φυτῶν καὶ ἀνθῶν καὶ τὴν ἐπιστημονικὴν καὶ μετὰ φιλοκαλίαν διάταξιν αὐτοῦ.

Οἱ ναοὶ τῶν εἰδώλων, οἵτινες ἦσαν ποτε μεγαλοπρεπεῖς, μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ χριστιανισμοῦ ἤρχισαν νὰ καταρρέωσι, καὶ ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἐκλείψουν ἐντελῶς.

Ἡ ἐκπαίδευσις ἐν τῇ πρωτεύουσῃ ὡς καὶ ταῖς ἐπαρχίαις βαίνει θαυμασίως. Νέοι σπουδάζοντες ἐν Εὐρώπῃ καὶ Ἀμερικῇ διευθύνουσι αὐτὴν μετὰ πολλὴν ἐπιδεξιότητα καὶ εἰς ὀλίγα ἔτη ἡ Ἰαπωνία θὰ συγκαταριθμηθῆται μετὰ τῶν πεφωτισμένων χωρῶν τῆς γῆς.

Η ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΤΣΑΪΟΥ.

Τὸ φυτὸν ἀπὸ τὸ ὁποῖον λαμβάνεται τὸ τσαΐον εἶναι φυτὸν αὐτοφυές τῆς Κίνας, ὃ πρῶτος δέ, ὅστις κατεσκεύασεν ἀφέψημα ἀπὸ τὰ φύλλα του, κατὰ τινὰ παραδόσιν, ἦτο ὁ Τσίιν—Χούγγ, πρὸ 5000 ἐτῶν. Ἀλλὰ κατ' ἄλλην τινὰ παραδόσιν μόνον πρὸ 1600 ἐτῶν ἤρχισεν ἡ χρῆσις τοῦ τσαΐου εἰς τὴν Κίναν, ὡς ἐξῆς—

«Ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Γιουίν—Τσαῦ τῆς Δυναστείας τοῦ Τσίιν, μία γραία συνείθιζε νὰ πηγαίνῃ πᾶσαν πρωΐαν κατὰ τὰ ἐξημερώματα εἰς τὴν ἀγοράν, φέρουσα εἰς τὰς χεῖράς της μικρὸν ἀγγεῖον πλήρες τσαΐου. Ὅλοι ἠγόραζον προθύμως ἀπὸ πρωΐας μέχρι ἐσπέρας καὶ ὅμως τὸ ἀγγεῖον δὲν ἐκενοῦτο. Τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα ἡ γραία ἐλάμβανε, τὰ ἐμοίραζεν εἰς ὄρφανὰ καὶ ζητηάνους. Ἀλλ' ὁ λαὸς τὴν συνάλαβε καὶ τὴν ἔρριψεν εἰς τὴν φυλακὴν. Τὴν νύκτα ὅμως αὐτὴ ἐπέταξε διὰ τῶν παραθύρων φέρουσα καὶ τὸ ἀγγεῖόν της, ἐπὶ 300 δὲ περίπου ἔτη δὲν ἠκούσθη τίποτε περὶ τσαΐου εἰς τὴν Κίναν.

Τελευταῖον καλόγηρός τις Κινέζος καλούμενος Φο—Χι συνεβούλευσε τὴν χρῆσιν τοῦ τσαΐου εἰς ἱατρικοῦ. Κατὰ τὸν 8ον αἰῶνα μ. Χρ. γέρον τις ἐπαίτης ἐξ Ἰαπωνίας μετεκόμισε σπόρον καὶ φυτὰ εἰς τὴν πατρίδα του ἐκ τῆς Κίνας, καὶ οὕτω τὸ φυτὸν καὶ ἡ χρῆσις τοῦ τσαΐου εἰσῆχθη εἰς τὴν Ἰαπωνίαν, οἱ δὲ Ἰάπωνοι ἐκτίσαν ναόν εἰς τιμὴν ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι εἰσῆγαγον αὐτὸ εἰς τὴν χώραν των, ὃ δὲ ναὸς οὗτος μένει μέχρι σήμερον.

Ἐκ τῆς Κίνας ἡ χρῆσις τοῦ τσαΐου εἰσῆχθη κατὰ μικρὸν εἰς τὴν Ταρταρίαν καὶ Περσίαν· εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην οἱ ἄνθρωποι μεταχειρίζονται αὐτὸ ὅλας τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας.

Ἡ τιμὴ τῆς εἰσκαγωγῆς τοῦ τσαΐου εἰς τὴν Εὐρώπην χρεωστεῖται εἰς τοὺς Ὀλλανδοὺς καὶ Πορτογάλλους· ἐγένετο δὲ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 17ου αἰῶνος μ. Χρ. δι' ἀνταλλαγῆς μὲ εἶδος τι εὐχόμευ Εὐρωπαϊκοῦ φυτοῦ, τῆς φασκομηλιάς.

ΔΕΝ ΖΩ ΜΟΝΟΝ ΔΙ' ΕΜΑΥΤΟΝ.

—«Δὲν ζῶ μόνον δι' ἑμαυτόν, εἶπεν ὠραῖον τι ἄνθος μίαν ὠραίαν πρωΐαν, ἐνῶ ὕψωνε τὴν ἐκ τῆς δρόσου ἐσταμμένην κεφαλὴν του. Ναι, δὲν ζῶ μόνον καὶ δι' ἑμαυτό. Οἱ θνητοὶ ἔρχονται καὶ μὲ κυττάζουν καὶ ἀναπνέουν τὸ ἀρωμὰ μου, καὶ ἀναχωροῦν καλλίτεροι παρ' ὅ,τι ἦλθον, διότι τοὺς βοηθῶ νὰ ἐννοήσουν τὸ ὠραῖον. Χορηγῶ πλοουσίως εἰς τὰς μελίσσας τὸ μέλι των, καὶ εἰς τὰ ἔντομα

τὴν τροφήν των, καὶ βοηθῶ εἰς τὸ νὰ ἐνδύθῃ ἡ γῆ μὲ ὠραιότητα.»

—«Δὲν ζῶ μόνον καὶ δι' ἑμαυτό,» εἶπε πολύφυλλον καὶ βαθύσκιον δένδρον. «Διότι παρέχω κοιτίαν εἰς πολλὰς ὑπάρξεις — ὑποστηρίζω τοὺς ἀδανάτους κισσοὺς καὶ τὰ κλίμακα, ἀπορροφῶ τὸ βλαπτικὸν ἔζωτον ἀπὸ τὸν ἀέρα καὶ ἀποπνέω τὸ ζωογόνον ὀξυγόνον, καὶ προσφέρω ἀνάπαυσιν καὶ ἀναψυχὴν εἰς ὁδοιπόρους καὶ ζῶα διὰ τῆς σκιάς μου. Ναι, καὶ ἐγὼ βοηθῶ εἰς τὸ νὰ κάμω τὴν γῆν ὠραίαν!»

—«Δὲν ζῶ μόνον καὶ δι' ἑμαυτό,» εἶπε γελῶν αὐγάζον τι ῥυάκιον. «Γνωρίζω ὅτι συνεισφέρω ὀλίγον εἰς τὸν Ὠκεανόν, ἀλλ' ὅμως συνεισφέρω καὶ ἐγὼ τὸ μέρος μου, καὶ προσπαθῶ νὰ κάμω ὅ,τι καλὸν ἢμπορῶ. Τὰ δένδρα καὶ τὰ ἄνθη ἀγαποῦν τὰς ὄχθας μου, διότι τοὺς δίδω τροφήν καὶ ζωὴν καὶ αὐτὴ δὲ ἡ χλόη, ἡ ὁποία ἔχει τόσον ὠραίαν πρασίνην χροιάν, ἐπιρραζέται ἀπὸ ἐμέ. Οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ ζῶα ζητοῦν τὰ ὕδατά μου διὰ νὰ καταπαύσων τὴν δίψαν των καὶ νὰ ἀπολαύσων τὸν ἴσκιον τῶν δένδρων, τὰ ὁποῖα ἐγὼ τρέφω.»

—«Δὲν ζῶ μόνον καὶ δι' ἑμαυτό,» εἶπε χαρούμενον τι πουλάκι, ἐνῶ ἐπέτα ἀπὸ κλαδίου εἰς κλαδίον καὶ ἔψαλλε τοὺς πρῶινους τοῦ αἴνου εἰς τὸν Πλάστην του. «Ἡ μελωδία μου εὐφραίνει τοὺς ἀνθρώπους. Πολλάκις εἶδον ἀνθρώπους κοπιασμένους καὶ τεθλημμένους καὶ κατὰ τὸ φαινόμενον δυστυχεῖς, καὶ ἔψαλα εἰς αὐτοὺς ἐν ἀπὸ τὰ γλυκά μου ἄσματα. Τοὺς εἶπα νὰ θεωρήσουν ἡμᾶς τὰ πετεινά, τὰ ὁποῖα δὲν σπείρομεν, οὐδὲ θερίζομεν οὐδὲ συναγομεν εἰς ἀποθήκας, καὶ ὅμως ὁ Πατήρ μας ὁ οὐράνιος μᾶς τρέφει, καὶ τὰ πρόσωπα αὐτῶν ἐφαιδρύνθησαν καὶ ἡ καρδιά των ἐκκληρώθη μὲ ἐλπίδα.»

—«Δὲν ζῶ οὐδὲ πρέπει νὰ ζῶ καὶ ἐγὼ μόνος καὶ δι' ἑμαυτόν,» πρέπει νὰ λέγῃ πᾶς λογικὸς καὶ φρόνιμος ἄνθρωπος. Οἱ λόγοι οὗτοι εἶναι λόγοι τοῦ καθήκοντος, ὀδηγοῦντες τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν μόνην ὁδὸν τῆς εὐτυχίας ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ προετοιμάζοντες τὴν ψυχὴν διὰ τὴν αἰωνίαν μακαριότητα ἐν τῇ ἄλλῃ κόσμῳ.

—Ἐξ ὅλων τῶν Κρατῶν τοῦ κόσμου ἡ Γαλλία ἔχει τὸ μέγιστον χρέος ἀναβαίνον εἰς 30,000,000,000 φρ.

Καθεστῆν ἡ Ρωσσία ἔχουσα	15,000,000,000	φρ.	χρέος
Μετ' αὐτὴν ἡ Ἀγγλία	14,000,000,000	»	»
Ἐπειτα ἡ Ἰταλία	12,000,000,000	»	»
» ἡ Αὐστρία	9,000,000,000	»	»
» ἡ Ἰσπανία	6,000,000,000	»	»
» ἡ Πρωσσία	5,000,000,000	»	»
» ἡ Οὐγγαρία	6,000,000,000	»	»
Ἡ Ἑλλάς ἔχει	500,000,000	»	»

ΠΟΙΚΙΛΑ

Τέσσαρες καλαί εξέει. Ἐγγυκαίρθε, Ἀκριβεία, Εὐστάθεια, καὶ Γοργόθεη. Χωρὶς τῆς πρώτης ὁ χρόνος σπαταλεῖται. Ἄνευ τῆς δευτέρας δύναται νὰ διαπραχθῶσι λάθῃ ἐπιβλαβέστατα εἰς τὴν ὑπόληψιν καὶ τὰ συμφέροντα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν ἄλλων. Ἄνευ τῆς τρίτης τίποτε καλὸν δὲν δύναται νὰ γείνη, καὶ ἄνευ τῆς τεταρτης ἡ εὐκαιρία καὶ τὰ πλεονεκτήματα χάνονται, ἀρεπαροδέως.

— Ἄστεον στοίχημα. Γέροντις 82 ἐτῶν τὴν ἡλικίαν, σφόδρα ἀνείθετος τῆς ἐκλογῆς τοῦ στρατηγοῦ Χάρισσαν ὡς Πρόεδρον τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, ἐστοιχημάτισεν ἐσχάτως μετὰ κυρίαν τιμὰν 76 τῶν τὴν ἡλικίαν, ἡ ὁποία ἐθεβαίου ἐκ τῶν προτέρων τὴν ἐπιτυχίαν του, νὰ τὴν νυμφευθῇ, ἂν πράγματι ὁ Στρατηγὸς Χάρισσαν ἐξελέγεται Πρόεδρον! Ἡ κυρία ἐδέχθη τὴν πρόσκαην καὶ εὐθὺς ἀφου ἡ διαλογὴ τῶν ψήφων ἀνέδειξε τὸν Χάρισσαν πρόεδρον, ὁ καλὸς ἐκείναις κύριος, ὡς τίμιος δημοκράτης ἐξεπλήρωσε τὴν ὑπόσχεσίν του, νυμφευθεὶς τὴν κυρίαν ἐκείνην! Ὡς φαίνεται καὶ οἱ δύο θὰ ἐπέθουν τὸν γάμον, διότι ὅλην τὴν τὴν ζωὴν εἶχον διέθετε ἀγαθῶ!

— Ἡ Ἀγγλία εἶχε τὸ 1882 εἰς τὰ διάφορα Πανεπιστήμια τῆς 5,500 φοιτητῶν, ἐν πληθυσμῷ 26,000,000 ψυχῶν.

— Ἡ Γερμανία μετὰ πληθυσμὸν 45,250,000 εἶχε 24 χιλ. φοιτ.

— Αἱ Ἠνωμένα Πολιτεῖαι μετὰ πληθυσμὸν 62,000,000 εἶχον 86,437 φοιτ. εἰς τὰ διάφορα Κολλεγία τῆς, 4,921 φοιτητῶν εἰς τὰς θεολογικὰς Σχολὰς τῆς, 3,079 εἰς τὴν Νομικὴν καὶ 15,151 εἰς τὴν Ἰατρικὴν, τὸ ὅλον 89,388 φοιτητῶν!

— Ὁ στρατηγὸς Βῶτλερ ἀνεκάλυψεν εἰς τὸ κτήμα του, τὸ ὅποιον ἔχει εἰς τὴν Πολιτείαν τῆς Γεωργίας ἐν Ἀμερικῇ ἀρκετὰ ἐνεταμίεον στρώμα καθαροῦ ὕλου εἰς βάθος 317 ποδῶν. Ἡ ὕλος αὕτη εἶναι τὸ προϊόν ἰσχυρᾶς ὑπογείου θερμότητος ἐπὶ τῆς ἄμμου, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὸ στρώμα ἐκείνο, εἰς παναρχαίαν τιμὰν ἐποχῆν.

— Περὶ τὰς 30,000 μεταπρατῶν καὶ ἐμπόρων περιέρχονται καθ' ἔτος τὰς Ἠνωμένας Πολιτεῖας τῆς Ἀμερικῆς. Τινὲς περὶ, ἄλλοι μετὰ ἑσῶα, ἄλλοι μετὰ ἀμάξας, ἄλλοι διὰ τῶν σιδηροδρόμων καὶ ἄλλοι διὰ ἀεροπλοίων, κερδίζοντες ἀρκετὰ, διότι ἐπισκέπτονται μέρη, εἰς τὰ ὁποῖα δὲν ὑπάρχουν ποσῶς ἐμπορικῶς ἢ ἄλλα καταστήματα.

— Μίσηε τὸ κακόν. Ὁ μέγας φίλος τῶν παιδιῶν δόκτωρ Ἄρνολδ συνείθετε νὰ λέγη «Ὁ Διάβολος εἶναι ὁ μέγιστος ἐχθρὸς τῶν παιδιῶν. Παραφύλαττε πολὺ τὰ παιδιὰ καὶ μετέργεταίθλας τὰς πονηρίας διὰ τὰ τελελάσῃ, ὅταν δὲ τὰ περιπλέτῃ εἰς καμμίαν ταραχὴν, ἀφανίζεται καὶ τὰ ἀφίνει εἰς τὴν τύχην των. Κρυφίως δὲ, χωρὶς νὰ φαίνεται, φυθυρίζει: Διατί τὸ ἔκαμες; Ἠδύνασο νὰ γνωρίζῃς καλλίτερον! Λοιπὸν τὸ παιδίον, τὸ ὅποιον ἔχει δοκιμάσει ποῖος καὶ τί εἶναι ὁ Διάβολος, πρέπει νὰ τὸν μισῇ—εἶναι τὸ χρέος του. Δύναται δὲ νὰ τὸν μισῇ ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας. Τὰ παιδιὰ πρέπει νὰ μισοῦν τὸν Διάβολον καὶ νὰ τὸν μάχωνται, ἀλλὰ πρέπει νὰ μεταχειρίζονται πρὸς τοῦτο τὰ ὅπλα τοῦ Κυρίου.

— Θυμασοφία μυρμηκῶν. Μεταξὺ τῶν νεω-ἀνακαλύψεων, τὰς ὁποίας ἔφερον εἰς φῶς ἡ ἐξερεύνησις τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς Ἀφρικανῆς Ἠπείρου εἶναι καὶ ἡ ἀνακάλυψις εἰδους μυρμηκῶν, διακρινομένων διὰ τὴν ἀγριότητα καὶ τὴν θυμοσοφίαν των.

Οἱ μύρμηκες οὗτοι ἐπιπίπτουσιν ἀβροῖσι κατὰ σαυρῶν, θύφρων, ποντικῶν, καὶ ἀκόμη ὀρνίθων καὶ ἐν βεπῇ ὀφθαλμοῦ τὰς καταβάλλουν.

Διὰ τὰ προφυλαχθῶν ἀπὸ τῆς ὑπερβολικῆς θερμότητος τῶν τροπικῶν ἐκείνων κλιμάτων, κατασκευάζουν ἀψίδας (καμάρας) ὑπὸ τὰς ὁποίας ἀναρτήματα πλήθῃ διάγουσι τὴν ἡμέραν μετὰ ἀσφάλειαν καὶ ἀνάπαυσιν. Ἐνίοτε κατασκευάζουν ἀψίδας μετὰ χόρτου, τὰ ὁποῖα συγκολλοῦν μετὰ εἰδος τὰ κόλλας, ἡ ὁποῖα ἐκγρίνεται ἀπὸ τὸ σῶμα των, ἄλλοτε δὲ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι συγγρατούμενοι μεταξὺ των, σχηματίζουν τὴν ἀψίδα, ἡ γέφυραν

ἀνωθι τῆς ὁποίας διέρχονται οἱ ἄλλοι εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθη ποταμοῦ ἢ χάσματος.

Τὸ εἶδος τῶν μυρμηκῶν τούτων ἔχει τοὺς δούλους του τοὺς ὁποῖους μεταχειρίζονται ὡς ἀχθοφόρους, ἐνθ' αὐτοὶ ἐνασχολοῦνται μόνον εἰς τὰ τοῦ πολέμου καὶ εἰς ἄλλας ὑψηλοτέρας ἐργασίας.

Ἐπειδὴ δὲ συνήθως κτίζουν τὰς φωλεὰς των παρὰ τὰς ὄχθας τῶν ποταμῶν, συμβαίνει ἐνεκα πλημμύρας, τὰ ρεύματα νὰ παρασύρουν ὀλόκληρον τὴν φωλεάν. Εἰς κοικιὴν περιστασίαν ἐξ ἐστίκτου καταφεύγουσιν εἰς τὸ ἐξῆς τέγχασμα, ἀντὶ νὰ ζητήσῃ ἕκαστος νὰ σωθῇ ὅπως ἔμπορεῖ, ἀγωνίζονται νὰ συνέλθωσιν ὅλοι ὁμοῦ, καὶ ἀφου καταρθώσων τοῦτο, τότε συλλαμβάνει ἕκαστος τὸν ἄλλον καὶ οὕτω σχηματίζουν σφαῖραν, ἥτις συρομένη ὑπὸ τῶν ρευμάτων φέρεται εἰς πρὸς τὴν ὄχθην ἢ πρὸς τὸ δένδρον ἢ ξύλον, εἰς τὸ ὅποιον ἀποθιβάσονται ἐν ἀσφαλείᾳ καὶ οὕτω σώζονται ἀπὸ τοῦ καταποντισμοῦ.

Καὶ ὅμως ὑπάρχουν ὄντα λογικὰ, ἄνθρωποι μετὰ νοῦν καὶ λόγον, οἱ ὅποιοι ἐσχιρίζονται διὰ τὸν ὕπναρξιν Θεοῦ, καὶ οἱ ὅλοι τὰ θαυμαστὰ ταῦτα πράγματα γίνονται κατὰ τύχην, ἄνευ τῆς χειρὸς πανσόφου Δημιουργοῦ!

— Διδακτικώτατος ἀνέκδοτος. Ὁ δάσκαλος Γερμανὸς ἀστρονόμος Κρίξερ εἶχε φίλον, ὅστις, διασχιρίζετο διὰ τὸν ὕπναρξιν Θεοῦ, Δημιουργοῦ τοῦ Σύμπαντος.

Ὁ φίλος οὗτος ἐπεσκέφθη ποτὲ τὸν κ. Κρίξερ, ἐπειδὴ δὲ οὗτος ἦτο ἐνηγολημένος εἰς σπουδαίαν ἐργασίαν, ὁ ὕπναρξιν παρεκώλυσε τὸν φίλον νὰ περιμένῃ εἰς τὴν αἴθουσαν ὀλίγα λεπτά. Ἐνθ' οὗ ἐύρισκετο ἐκεῖ, οἱ ὀφθαλμοὶ του προσελκίσθησαν ὑπὸ σφαίρας ὠραίας, παριστανούσης τὸν οὐράνιον ὄθλον μετὰ τοῦ Γαλαξία καὶ τῶν λοιπῶν ἀστέρων.

Ἐνθ' ἐνηγολεῖτο περὶ τὴν ἐξέτασιν αὐτῆς εἰσῆλθεν ὁ κ. Κρίξερ καὶ ἐδεξίωθη αὐτὸν φιλικῶς.

— Που εὐρες τὴν ὠραίαν ταύτην σφαῖραν, καὶ ποῖος κατασκεύασεν αὐτήν; ἠρώτησεν ὁ φίλος τοῦ κ. Κρίξερ.

— Που τὴν εὐρον! Ποῖος κατασκεύασεν αὐτήν! ἐξέφωνησεν ὕψων τοὺς ὄμους του ὁ κ. Κρίξερ. Πουθενά! Οὐδεὶς!

— Ἀστεύεσαι, φαίνεται, εἶπεν ὁ φίλος μειδιῶν—διότι δὲν πιστεύω διὰ τὰ μετὰ ἐξέλαβες τόσον βλάβαν, ὥστε νὰ πιστεύω διὰ αὐτὴν εὐρέθῃ ἐναυθῶ καὶ κατασκευάσῃ μόνη τῆς!

— Βεβαίωτατα κατὰ θεωρῶ ὡς τοιοῦτον, φίλε μου, διότι ἄνθρωπος, ὅστις ἀναγκάζει μὲν διὰ τὴν μίαν σφαῖρα ὡς αὐτὴ, οὕτε κατὰ τύχην δύναται νὰ ὑπάρξῃ, οὕτε μόνη τῆς νὰ δημιουργηθῇ, καὶ ὁμοῦ πιστεύει διὰ αὐτὸν οὐράνιον ὁ ὄθλος, τὸν ὅποιον παριστᾷ αὕτη, μετὰ τὰ ἐκατομμύρια τῶν κόσμων, ὅστινες λάμπουν πᾶσαν νύκτα, ἐγένετο ἀφ' ἑαυτοῦ—κατὰ τύχην—ἄνευ Δημιουργοῦ—πρέπει νὰ ἦναι χειρότερος παρὰ βλάξ—εἶπω φρονεῖν!

— Ἡ πόλις τῆς Νέας Ὑόρκης ἐξεδούει διὰ τὰ σχολεῖα τῆς 25,000,090 φρ. τὸ ἔτος. Ἡ Βοστώνη 10 εκατ. Ἡ Φιλαδέλφεια 10 εκατομ. καὶ ἡ Βαλτιμόρη 5 εκατ.

— Ἐσχάτως κατασκευάσθη ἐργαλεῖον, διὰ τοῦ ὁποίου καὶ ὁ ἐλάχιστος ἦχος καθίσταται ἀκουστός. Οὕτω λ. χ. τὸ σύρσιμον μίαν τριχοῦ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἀποτελεῖ ἦχον ὅμοιον μετὰ πρίονος πριονίζοντος ξύλου! Διὰ τοῦ ἐργαλεῖου τούτου καὶ αὐτὸ τὸ περιπάτημα τῆς μύγας ἀκούεται διακεκριμένως!

— Ὑπάρχει τμήμα σιδηροδρόμου εἰς τὴν Δημοκρατίαν τῆς Βουένος Ἀἴρες, τὸ ὅποιον καθ' ὅλον τὸ μήκος του, 211 μιλίων ἀποτελεῖται, ἐξ εὐθείας γραμμῆς καὶ οὐτε ὕψος οὐτε κατωφείρια ὑπάρχει μεγαλειτέρα τοῦ ἐνὸς μέρου!

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Διατί ὁ Ἰούδας ἀπηγορεύθη, ὁ δὲ Πέτρος ἔκλαυσεν;
2. Ποῖος βασιλεὺς τοῦ Ἰούδα ἀνέθη τὸν θρόνον νεώτατος;
3. Διατί ἐπετίμησεν ὁ Παῦλος τὸν Πέτρον;

Σημ. Τὰς ἰσογραφικὰς ἐρωτήσεις τοῦ παρελθόντος ἔτους ἔλυσε ἐπιτυχῶς ὁ ἐξ Ἀδριανουπόλεως ἐπιμελής καὶ χροστέας νεανίσκος Βασίλειος Ἰσχυροῦ, εἰς βν δοθῆσεται τὸ προκηρυχθὲν γέρας τῆς Γραφῆς μετὰ τὴν εὐχὴν τοῦ Συντάκτου ὑπὲρ τῆς μείζονος αὐτοῦ χρησιμότητος.